

6. Antropònims

Helena Casas-Tost

Els antropònims xinesos presenten una sèrie de característiques que convé tenir presents per tal d'evitar els errors relatius a noms de persones d'origen xinès que freqüentment trobem en textos en català. A més de problemes de transcripció, no és estrany trobar incorreccions o incoherències en noms xinesos com ara l'ús indistint de nom o cognom (com ara *Yu* o *Hua* per referir-se a l'escriptor Yu Hua), l'alteració de l'ordre dels components d'un nom (*Minxin Pei* en lloc de *Pei Minxin*) o variacions d'un mateix nom (per exemple, *Chen Shui Bian*, *Chen Shui-bian* o *Chen Shui-pien* per referir-se al polític taiwanès). Si bé moltes guies d'estil dels mitjans de comunicació recullen algunes de les peculiaritats dels antropònims xinesos i tenen un criteri establert, els noms continuen constituint una font de dubtes i d'equívocs.

Els errors més freqüents es deuen principalment a les diferències que presenten els antropònims xinesos respecte de la nostra tradició. En primer lloc, en xinès el cognom apareix davant del nom, de manera que, per exemple, l'escriptor Gao Xingjian es diu *Gao* de cognom i *Xingjian* de nom. Ara bé, de vegades, els xinesos que resideixen a Occident o que hi tenen un cert vincle varien l'ordre de nom i cognom i l'adapten a la nostra tradició. Això pot dificultar-ne la identificació, sobretot si no es té accés als caràcters xinesos i només es disposa de la transcripció. N'hi ha que fins i tot adopten noms occidentals i mantenen el cognom xinès, com ara *Jet Li* (Li Lianjie). A més a més, a l'Estat espanyol de vegades s'exigeix als xinesos nacionalitzats que facin servir dos cognoms i, en aquest cas, s'escriuen per separat i darrera del nom, per exemple, *Xianghong Qu Lu*.

En segon lloc, els noms xinesos solen estar formats per dos o tres caràcters: el primer correspon al cognom i els que hi ha a continuació, al nom. Per exemple, els escriptors Chi Li i Jia Pingwa es diuen de cognom *Chi* i *Jia*, i els seus noms de pila són *Li* i *Pingwa*, respectivament. Tanmateix, excepcionalment hi ha cognoms xinesos formats per dos caràcters, com ara *Ouyang* o *Sima*.

Si el nom està format per dos caràcters, cal escriure'ls junts i sense guionet, formant una sola paraula, per exemple, *Hu Jintao*. No obstant això, a Taiwan i Hong Kong tradicionalment s'ha fet servir el sistema de transcripció Wade-Giles i en transcriure els noms propis se solen separar les dues síl·labes dels prenom formats amb més d'un caràcter mitjançant un guionet, com ara *Lee Teng-hui*.

En tercer lloc, a la Xina per adreçar-se o referir-se a algú rarament s'empra solament el prenom o el cognom, la qual cosa es pot considerar irrespectuosa. Entre altres motius, perquè la societat xinesa ha estat tradicionalment molt jerarquitzada i és important fer palesa la posició social que ocupa cadascú. A més, cal tenir en compte que els cognoms xinesos són escassos en proporció a la població i, per tant, hi ha milions de persones que comparteixen el cog-

nom, de manera que dir «Li» o «Zhang» a la Xina no aporta gaire informació sobre la identitat de la persona. Les opcions més habituals d'adreçar-se o referir-se a algú són:

- Cognom i nom complet, com ara *Mao Zedong* o *Deng Xiaoping*.
- Fórmula de tractament i cognom, com ara *president Mao*.

En xinès hi ha moltes fórmules de tractament, que poden ser formals i informals o familiars. Entre les formals hi ha càrrecs, per exemple, *president*, *primer ministre*, *alcalde*, *director*, etc. També hi ha fórmules de tractament, com ara *senyor*, *senyoreta*, o bé professions, com ara *doctor*, *advocat*, *mestre*, etc. Finalment, també se solen usar termes de parentiu encara que no hi hagi vincles de sang i que, en funció del context, poden ser considerades formes de tractament familiar, com ara *oncle*, *tieta* o *germà*. Per exemple, *Wang laoshi* ('professora Wang') o *Li shushu* ('oncle Li').

D'altra banda, les fórmules de tractament informals o familiars principals consisteixen a afegir *xiao* (que vol dir 'petit') o *lao* (que vol dir 'gran') davant del cognom, en el primer cas per adreçar-se a persones més joves (*Xiao Bai*) i en el segon, a més grans (*Lao Lang*). En aquests casos, cal escriure amb majúscules els dos elements que formen el nom. A més, al sud de la Xina, i particularment a Taiwan, és habitual també fer precedir el segon caràcter del nom de pila pel prefix *a* (com ara *A-mei*, per referir-se a la cantant Zhang Hui-mei), com a mostra d'afecte i proximitat.

També cal destacar dos aspectes més relacionats amb els noms de persona. D'una banda, l'ús de pseudònims, que són molt habituals entre els escriptors i artistes xinesos. En aquests casos, cal utilitzar la forma completa, com ara *Mo Yan*, *Lu Xun* o *Ai Weiwei*, i no usar únicament un dels dos elements del nom perquè formen una unitat indivisible. De l'altra, la traducció dels noms. Així com la quantitat de cognoms és relativament reduïda, la de noms és infinita perquè es creen en funció de diferents criteris, incloent-hi el so, el significat i l'escriptura dels caràcters que els formen. Per això és freqüent que, sobretot en obres literàries o productes audiovisuals, es tradueixin els noms dels personatges en els casos en què el seu significat és rellevant. Per exemple, un dels personatges de la pel·lícula *Hero* es deia *Lluna*, perquè aquest era el seu nom en xinès (如月, *Ruyue*); a la novel·la *Granota* de Mo Yan apareix un personatge anomenat *Nassut* (陈鼻, *Chen Bi*), perquè tenia el nas gran. Amb tot, considerem que la norma general hauria de ser no traduir-los, tret que sigui necessari.

D'altra banda, hi ha un grup reduït de noms que no s'usen ni transcrits ni traduïts, sinó adaptats al català i que tenen una llarga tradició en la nostra llengua, com ara els noms dels filòsofs Confuci i Menci, o el general Koxinga (*Kongzi*, *Mengzi* i *Guoxingye*, en pinyin, respectivament).

Finalment, cal tenir present que a la Xina, a banda de l'estàndard, es parlen altres llengües, sinítiques i no sinítiques. En el cas de noms de persones procedents de Hong Kong i Taiwan cal adoptar la forma de transcripció que s'empren en aquests territoris, perquè són zones on han desenvolupat els seus propis sistemes de transcripció. En cas necessari, es pot fer constar entre parèntesis la transcripció corresponent amb pinyin. Dos exemples són els directors de cinema Wong Kar-wai i Hou Hsiao-hsien, de Hong Kong i Taiwan, respectivament, els noms dels quals en pinyin són *Wang Jiawei* i *Hou Xiaoxian*. En el cas d'antropònims originaris de zones on es parlen llengües no sinítiques (com ara el tibetà o l'uigur) caldria adoptar el sistema de transcripció corresponent a cada llengua.

Recomanacions

Com a norma general, a l'hora de referir-se als noms de persona d'origen xinès:

- Cal conservar l'ordre propi del xinès, és a dir, cognom + nom, i escriure el nom de pila junt i sense guionet, tret dels casos en què adoptin noms no xinesos, com ara *Jackie Chan*.
- Cal no emprar únicament el prenom o únicament el cognom, sinó el nom complet o el cognom precedit d'alguna fórmula de tractament.
- Cal evitar transcripcions obsoletes com ara *Mao Tse Tung*.
- Cal emprar el pinyin per transcriure els antropònims xinesos, amb les excepcions següents:
 - En el cas de noms històrics que són coneguts adaptats, com ara els filòsofs Confuci o Menci.
 - En el cas de noms de persones de Hong Kong i Taiwan, recomanem l'ús de la transcripció pròpia i, si és necessari, afegir-hi el pinyin entre parèntesis, com ara *Ma Ying-jeou (Ma Yingjiu)*, sobretot pel que fa a noms de personatges que són particularment coneguts amb sistemes de transcripció diferents del pinyin, com ara el de Chiang Kai-shek.
 - En el cas de noms de persones el nom de les quals es transcriu sense seguir les normes del pinyin i que són coneguts d'aquesta manera a Occident, com ara l'escriptora Chun Sue.